

K A R D E L E N L E R

Sevgili Kübra'nın yürek burkan izlenimi bu gece karşınıza geliyor... İzlenim Sivas'tan, ama kızların kaderi kuşatılmışlıklarını her yerde yaşıyoruz... Geçenlerde gittiğimiz Diyarbakır'da Zülfiye (5.sınıf) gözümüzün önünden hiç gider mi? Aslında hiçbiri gitmiyor... Kızların okumasının önemini anlatırken, sadece toplumumuzun geleceğini, dünyanın kardeşliğini de belirleyecek en önemli faktörün kızların okuması olduğunu elimizden geldiğince vurguluyoruz. Zülfiye, dal gibi incecik bir kız, geldi; "Öğretmenim, dediğinizi çok iyi anladım, çok ama çok iyi anladım... Ama biz başaramayız öğretmenim... Biz başaramayız..." "Çünkü öğretmenim bizi okutmazlar..." dediğinde sözün bittiği yerde kaldığımızı hissediyoruz... Bugünlerde İLKYAR posta kutusuna kız öğrenci burs müracaat formları yağıyor... Hiç olmazsa bize başvuruların hepsinin elinden tutabilesek... Ne dersiniz, bir kardelenin boy atmasını sağlamak istemez misiniz? Liselilere 60TL/ay, üniversitelilere 100 TL/ay'la katkıda bulunabilirsiniz... Bu çocuklar çok güzeller, çok masumlar, onlar için çok şeyler yapabilmeliyiz... Saygılarımızla... İLKYAR

Kardelenler...

Kaşık ve çatal gürültüleri, buram buram yemek kokuları, hararetli diyaloglar, hiçbir şekilde rahatsızlık vermeyen kahaahalar, sevinç fişkırان gözler ve kendini yalnızlığa mahkûm etmiş gözleri nemli bir genç kız...Çok uzaklarda, belki karşıdaki dağların ardında, belki göğün engin maviliğinde, belki toprağın bereketinde, belki de ruhunun en derinliklerinde bir umut kıvılcımı arar gibi, bir imkansızı arar gibi...

Nerelerdesin Zeynebim

Hangi diyarlardasın

Elimi versem alır mısın?

Hüznünü paylaşmama izin verir misin?

Hani bir soluk kadar yakındım sana

Hani bir kol boyu mesafesindeydi sevdamız

Sıcaklığımız, kavrulmuşluğumuz

Ya da uzaklığımız

Ne kadar da yalnızdın o an

Biliyordum, hissediyordum...

Yatakhane koridorunda yakalamıştım seni, kararlıydım bırakmayacaktım bu sefer seni. Çöktüm dizlerine bekledim bekledim. Gözlerinin daldığı yerde olmak istedim. Baktın bana ağlamaklı gözlerinle umutsuzluğun kanımı dondurmuştu. Ardından dökülen kelimeler adeta bir ağıt yakarışında...

“Okuyamayacağım abla, okutmayacaklar beni, ben sizin gibi üniversiteye gidemeyeceğim, hiçbir zaman meslek sahibi olamayacağım.”

Yavaş yavaş süzülüyordu yaşlar masum gözlerinden, adeta yüreğimi kavurup da sızıyordu taa en derinlere. Ağlama diyemedim sana, üzgünüm derdini bir kenara koy diyemedim. Çünkü çare dertlerin üzerini toprakla örtmek değildi. Zaman daralmıştı, okulun bitmek üzereydi ve bir şeyler yapmalıydın. Art arda gelen çözüm önerileri.. Umutla sana bir çözüm sunuyordum ama bilmiyordum ki benim çözüm sandıklarım senin sorunlarınmış. Belki de böylesi daha iyiydi çünkü seni daha iyi tanıma fırsatı buluyordum. Sorunlarının kaynağına ulaştığımızda ikimizde rahatlayacaktık nitekim öyle olmadı. Babaannen girdi araya, güneşimizin önüne bir set çekti adeta. Demek ki seni gelin yapmak istiyorlarmış Zeynebim.

Demek ki yüzüne al duvağı çekip kana bulamak istiyorlarmış yüreğini. Ahh Zeynebim, yüreğinin feryadını duymamak için neler vermezdim, ne yazık ki tüm duvarlar şahitti haykırışına. Bedenin yığılmıştı kollarımda, seni kaldıracak takat kalmamıştı bende. Gözyaşlarımız karışmıştı birbirine, şahidimiz seninle aynı kaderi paylaşan iki kardeşin ve de buz gibi duvarlar oldu...

Kısa süreli sessizlik.. Ağlamak rahatlatır derler ya dökülüp gitmişti sanki ruhumuzu daraltan düşünceler. Şimdi daha sakin ve sağlıklı bir şekilde konuşabiliyorduk. Aklıma gelen en uç noktalardaki çözüm önerilerini sunacak kadar cesaretliydim çünkü zaman kalmamıştı ikimizde biliyorduk. Son sözlerimizi toparlarken senden artılarıyla eksileriyle okumanın ve okumamanın sonuçları üzerine düşünmeni istemiştim. Evet ikisi de epeyce zorlu süreçti senin için, boy boy engeller çıkacaktı karşına. Bu engelleri aşmaya çalışırken zaman gelecek çok bunalacaksın, zaman gelecek isyanlar edeceksin. Ya da bir bakmışın enkaz diye kabul ettiğin yaşantının altından mutluluk defileleri çıkmış, karamsar bir gözle değerlendirdiğin yaşamın meğerse yeni doğan bir gün gibi umut dolu, sevgi dolu ve merhamet doluymuş. Kimbilir... Zeynebim, karanlık çöktüğünde yanıma yaklaşıp ‘çok teşekkür ederim Kübra Ablacığım’ deyip bana sarılışını hiçbir zaman unutmayacağım.

*Hafiften rüzgâr esiyordu dalgalandırıyordu saçlarını
Ve ben üşümüştüm, sarılmıştım sana
Sıcaklığınla ısınmıştım o an...*

Güneşli bir gün, bolca temiz hava, ürkek bakışlar, bir göz kırpışıyla yayılan tebessümler... İşte Anadolunun içlerindeyiz. Gözümüzün alabildiğince dağ ve ova.. Tüm gizliliğiyle sere serpe uzanıyor adeta.. Çok merak ediyorum ne cevherler barındırıyordu içinde. Keşfedilecek çok şey vardı ve tabii ki bizde arayıp bulacak enerji çoktan vardı. Harika...

Karmaşık duygular içerisindeyim, bir yandan ilk okuldan ayrılmanın hüznü bir yandan yeni okula ulaşma sevinci. İnsanoğlu ne garip, hüznü de sevinci de bırakamıyor. İkisini de içinde barındırarak büyütüyor kendini hiç durmadan. Böylesi daha güzel herhalde, zıtlıklarla dolu bir yaşamı sınırsız kucaklayabilmek...

Bir etkinlikten diğer etkinliğe koşturabilmek ne güzel duygu... Adeta uçar adımlarla atlıyorsun merdivenleri, düşme korkusu yok. Biliyorsun o merdivenlerin sonunda seni meraklı gözlerle bekleyen, sevgiye ilgiye susamış kardeşlerin duruyor. Daha bir hızlanıyorsun, daha bir uçuyorsun bulutlara doğru..

Yemekhane kuyruğundayız, karnım delicesine acıkmış. Önümde uzun bir kuyruk var, bekliyoruz çaresiz. Bu arada boş duruyor muyuz, asla tabii ki. Biliyoruz ki kardeşlerimizle geçirdiğimiz her bir dakikanın hayatımızda tarif edilemeyecek kadar büyük bir yeri var. Hemen muhabbete koyuluyorum, tabii ki bu arada açlığımı da unutuyorum. Sırf bunun için bile gülümsemeye değer doğrusu...

Önümde iki tatlı kız, artık ilköğretimin son sınıfına gelmiş gelecekleri hakkında konuşuyoruz. Akıllarında ve gönüllerinde birer meslek, ne hoş diyorum hedeflerini tartışabiliyor olmak.. “Etrafa bak bir abla, ne güzel herkes gülüyor. Siz geldiniz neşeyle doldu herkes..” Gülümsüyorum.. “Ama ağlayasım geliyor benim..”

gideceğimize üzüyor olmalı diye düşündüm ve teselli konuşması yapmak için kendimi hazırlarken şahit oldum Sevim'in de okuyamayacağını ve ne yazık ki yanındaki Selma'nın da. Yüzümdeki tebessümün gidişini izledim, kızların gözlerinde kalan son umut ışığını gördüm. Belli ki bize bağlanmış bir umuttu onlardaki. Hazin hikayelerini dinledim dinledim. Halen kızların okuyup da ne olacağını, okuyup da kötü yola mı düşeceklerini tartışan zihniyetin varlığı beni hem üzüyor hem de elimde olmadan öfkeliendiriyor. Aynı yaşlardaki bir erkek çocuğuna sırf 'erkek' olduğu için okuma hakkı tanıyan bir anne ve baba, o anne ve babanın içinde yetiştiği bir toplum.. içinden çıkılmaz bir kısır döngü..

Sevim ve Selma

Aynı kaderi paylaşan iki arkadaş

Ama hala tükenmemiş umutları var

Gelecekte olmak istedikleri yerleri düşünüyorlar

Üzerine yığılan beyaz örtünün inadına

Tüm kuvvetlerini toplayıp boynu bükük başlarını kaldırıyor kardelenler..

Şimdi soracaksınız bana, sadece derin yaralar mı bıraktı sende Sivas? Tabii ki hayır, bir çocuğun gülüşündeydi bahar, dokunabilmenin huzurundaydı gökyüzü, umudun kollarındaydı renk renk açan çiçek.. ve daha niceleri bahsetmek isterdim ama üzgünüm böyle yazmak gerekiyordu ve böyle yazdım. Kızlarımızın dertlerini yazmasaydım eğer biliyordum ki kalemim utanırdı kendinden. Zeyneplerin, Sevimlerin, Selmaların hüznlerinin kaybolması dileğiyle...

Kübra Özkan

Boğaziçi Üniversitesi

Psikoloji 2. Sınıf

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

çocuklarımız ilk yarlarımız,
ya kızlarımız,
geleceğimiz...